

[Fibiger.]

alle sider måtte kunne tage dette spørgsmål op til fordomsfri drøftelse. Det er nemlig ikke rigtigt, hvad kirkeministeren siger, at en sådan rådgivende institution ligesom en anden rigsdag vil komme til at gribe ind i tingene, men det vil ganske naturligt forme sig sådan, at når sager, der angår kirken og dens forhold, skal behandles her, hører man, hvad kirkens repræsentanter mener om det. Jeg kan ikke se andet, end at enhver, der interesserer sig for kirkelige forhold og anliggender, måtte kunne være særdeles veltilfreds med, at en sådan rådgivende institution blev etableret.

Det forbavser mig egentlig noget, at den højtærede kirkeminister stiller sig så afvisende overfor hele tanken om en kirkeforfatning. Erindrer man sig, hvordan socialdemokratiet har stillet sig overfor denne tanke i tidligere tid, vil man vide, at da var man netop indstillet på at få en virkelig kirkeforfatning, ja, man var endog så langt fremme, at man inden for det kirkelige udvalg var ved at få en overenskomst i stand mellem de konservative og socialdemokraterne om dette spørgsmål. Derfor synes jeg ikke, det er noget, der ligger sådan helt udenfor, hvad den højtærede kirkeminister og hans parti måtte kunne tænke sig at drøfte.

Nu siger den højtærede kirkeminister, at det, man tilstræber, er — således som jeg også sagde i min forelæggelsestale —, at lægmandselementet kommer noget mere til sin ret, men det kommer det ikke her, mener ministeren. Ja, hvis vi ikke har truffet det rette i så henseende, er vi meget villige til at forhandle om en anden sammensætning af dette råd, hvorved lægmandselementet kommer stærkere til sin ret, end ministeren mener det ville komme efter vort forslag.

Ministeren siger, at man ikke skal have så stærk repræsentation af organisationerne, og at det let vil føre til organisationsvælde fra de forskellige kirkelige institutioners side, som efter forslaget skal have sæde i dette udvalg. Vi har dog fundet det naturligt, at de kirkelige institutioner, som er nævnt i forslaget, og som gennem mange år frivilligt har gjort et stort kirkeligt arbejde her i landet, blev repræsenteret. Men er dette en anstødssten, er vi også meget villige til at tage dette spørgsmål op til forhandling. For os drejer det sig ikke om den form, vi har foreslået, men om at nå frem til — og det understreger jeg igen — et rådgivende udvalg, som virkelig skal tages med på råd, når rigsdagen behandler kirkelige spørgsmål.

Den højtærede kirkeminister var ikke enig med mig i, at denne bekendelsesløse rigsdag ikke skulle have med ting at gøre, der angik kirkens indre forhold. Ja, men det er dog en bekendelsesløs rigsdag, vi i øjeblikket har, det kan ministeren da ikke komme væk fra; som jeg sagde i min forelæggelsestale, jeg ved ikke, hvor mange medlemmer her i salen der ikke står i folkekirken. Og er der dog ikke noget rimeligt i, når en bekendelsesløs rigsdag skal behandle kirkens anliggender, at den da har et kirkeligt råd at spørge til råds, netop et råd bestående af både læge og gejstlige.

Den højtærede minister polemiserede imod nogle artikler, som landstingsmand Krarup har skrevet. Det forekommer mig imidlertid, at vort forslag i virkeligheden ikke har så meget tilfælles med de artikler, ministeren dvælede stærkt ved. Det er ikke vor mening, at dette råd skal træffe afgørelser. Mit parti finder imidlertid, at den udvikling, der har fundet sted her i landet gennem de sidste hundrede år på det kirkelige område, for såvidt har været tilfredsstillende; vi er således særdeles veltilfredse med, at vi har fået menighedsråd, som i de fleste tilfælde selv vælger deres præster og også er medbestemmende ved bispevalg. Og må jeg spørge: Har det generet nogen her i rigsdagen eller inden for administrationen? Det har jeg ikke indtrykket af. Og det bliver de samme mennesker, der skal vælge dette rådgivende udvalg, de, som nu er med til at vælge præster og også medvirker ved bispevalg. Derfor forekommer det os helt naturligt, at man får den kirkelige udvikling, som har været fremadskridende gennem de sidste 100 år, om jeg så må sige gjort færdig.

Man har i går i menighedskonventet her i København drøftet kirkens fremtid. Der var en mand fra Norge hernede for at gøre rede for, hvad man deroppe er blevet enig om. Der er deroppe nedsat en komité af de forskellige kirkelige retninger; den er blevet enig om tingene, og der vil derfor snart blive fremsat en lov, som giver udtryk for det, man der ønsker. I Norge har man ønsket en rådgivende institution, der vil få betydelig større beføjelser, end vi har foreslået. Derefter har man drøftet det, som man kunne ønske hernede i Danmark, og jeg lagde mærke til, at indlederens synspunkter og resultatet af drøftelserne under forhandlingen var akkurat det samme, som vi har foreslået i vort forslag, ifølge hvilket vi ønsker en stærk lægmandsrepræsentation, et råd, der ikke skulle have kirkelovgivende, men kun rådgivende myndighed, med den hovedopgave at tage initiativet til løsning af de